

Minva en les portades la música màquina d'aquest *ballo in maschera* mediàtic, global i digital que ha estat WikiLeaks, mentre comença a escampar-se pels marges el sarau de les ocultes confabulacions amb tota mena de cançons punks, algunes realment bones. Ahir vaig poder veure al [blog de Partal](#) el debat de Millenium (TV3) titulat, molt encertadament, «*Darrere de WikiLeaks*». Entenc l'adverbi en un triple sentit: *darrere*, evidentment, perquè no sabem del cert –per més que ens ho puguem imaginar– quins poders fàctics són els ventrílocs de l'Assange, el *public enemy* de torn dels EUA (Bin Laden ja no els 'funciona'); *darrere* perquè, expectants, els mitjans de comunicació, sobretot els marginats, hi van a la saga; i *darrere*, també, per la retardada posició de la societat en relació al nou fenomen i model mediàtic, essencialment digital. Ballarins experts, els dos periodistes convidats, Partal i Martín de Pozuelo, foren sens dubte els més eloqüents, sobretot en la discussió de quatre assumptes claus que obren la porta a un fum de suspicàcies: 1) La **irradiació tutelada** de les filtracions mitjançant un [càrtel de premsa](#), que permet la promoció de l'organització WikiLeaks i, a canvi, la cuina de la informació pels periòdics, és a dir, l'existència de coalició, monopoli i transacció; 2) La **hiperactivitat compulsiva** del càrtel de periòdics per abocar diàriament les informacions, que permet esquivar una atenta reflexió crítica dels fets i, alhora, elevar a categoria de noticiables els cables més morbosos; 3) El **valor periodístic** de les filtracions: un cocktail de secrets a veus barrejats amb xafarderies diplomàtiques que servidor anomenava [obvietats insòlites](#) en el darrer apunt; 4) La **fiabilitat contrastable i la qualitat** de la informació servida per les presents i futures organitzacions *wikimèdia*, aureolades de neutralitat i filantropia, sabent com sap tot periodista que cap filtració és desinteressada.

Torne a l'adverbi *darrere*. Més que la cara dels ventrílocs que hi pot haver darrere de l'Assange, m'interessa saber quines motivacions hi poden haver darrere dels ventrílocs. Servidor no té cap dubte que algunes cançons punks diuen veritats com a catedrals: els cables ens els han llançat al coll, dicten l'agenda de temes, ventilen ràpidament i sense conseqüències institucionals les mentides impunes de la darrera dècada i, sobretot, cusen la catifa màgica davall de la qual hi ha grans i creixents conflictes socials, com ara els milions d'afamats i d'aturats sense veu. Però, *darrere de darrere*, hi ha també la [fabricació de la dissidència](#), de la qual en sap molt més que jo [Michel Chossudovsky](#):

«La fabricació de consentiment és la presentació, a l'opinió pública, de la principal narrativa dels mitjans de comunicació, les seves mentides i falsedats. Sota la il·lusió de capitalisme contemporani, la il·lusió de democràcia ha de prevaler. És, en interès de les elits corporatives, l'acceptació de la dissidència i la protesta com una característica del sistema en la mesura que no posin en perill l'ordre social establert. El propòsit no és reprimir la dissidència, sinó, per contra, donar forma i modelar el moviment de protesta, per establir el límit a la dissidència. Per mantenir la seva legitimitat, les elits econòmiques afavoreixen formes d'oposició limitades i controlades, per tal de prevenir el desenvolupament de formes radicals de protesta, cosa que podria sacsejar els fonaments i les institucions del capitalisme global. En unes altres paraules, "la fabricació de dissidència" actua com una "vàlvula de seguretat", que protegeix i sosté el Nou Ordre Mundial»

Del mateix autor, us recomane la seua [inspecció dels soterranis de WikiLeaks](#), l'entorn social i corporatiu, en el qual destacaria la relació que Chossudovsky veu entre l'Assange, [The Economist](#) i [els Rothschild](#). Poser s'encenen llumenetes i no són de Nadal.

A video used to be embedded here but the service that it was hosted on has shut down.